

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **M. F.**, zast. Mgr. Ladislavem Veselým, advokátem se sídlem Horní 32, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2014, č. j. 24297/14/5000-14104-703916,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, Územního pracoviště Brno IV (dále jen „správce daně“), ze dne 20. 6. 2013, č. j. 2332713/13/3004-24805-711143 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Na základě správcem daně vydané výzvy k podání daňového přiznání bylo dne 3. 11. 2010 žalobcem podáno daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací

období roku 2007, ve kterém byly uvedeny příjmy i výdaje ve výši 0 Kč. Žalobcem tvrzená daň činila 0 Kč. Předmětem podnikatelské činnosti žalobce byla v daném období obchodní živnost – koupě zboží za účelem dalšího prodeje a prodej. Dne 9. 11. 2011 byla v sídle správce daně zahájena daňová kontrola na dani z příjmů fyzických osob za předmětné zdaňovací období. Během daňové kontroly byly v souladu s ustanovením § 93 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), jako důkazní prostředky použity podklady, které byly získány na základě dožádání z Finančního úřadu v Pardubicích. Jednalo se o 32 kupních smluv, které byly za účelem prodeje automobilů v roce 2007 uzavřeny mezi žalobcem jako prodávajícím a obchodní korporací autoDukla s.r.o., se sídlem v Pardubicích jako kupujícím, a to v celkové výši 7.578.500 Kč. V rámci daňové kontroly byly mj. opakovaně provedeny svědecké výpovědi P. K., zaměstnance autoDukla s.r.o. Z nich vyplynulo, že se žalobce na prodeji vozidel podílel, neboť s těmito obchodoval. V důsledku tohoto zjištění byla daňová kontrola uzavřena s výsledkem, že žalobce nezahrnul do příjmů ke zdanění veškeré příjmy dosažené ze své podnikatelské činnosti. Ke zjištěným příjmům nebyly doloženy výdaje prokazatelně vyložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, a proto byly na základě jeho žádosti ke zjištěným příjmům uplatněny výdaje pro kontrolované období dle ustanovení § 7 odst. 9 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), ve výši 50 % příjmů podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) téhož zákona, tedy ve výši 3.789.250 Kč. Na základě těchto skutečností vydal správce daně dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007, kterým byla žalobci doměřena daň ve výši 1.160.572 Kč a současně mu vznikla povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 232.114 Kč.

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí správce daně a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. K námitce žalobce týkající se nedostatečného odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že daň byla stanovena na základě výsledku daňové kontroly. Za odůvodnění se dle ustanovení § 147 odst. 4 daňového řádu pak považuje zpráva o daňové kontrole. Žalobce uváděl, že se obchodů jako prodávající neúčastnil, neinkasoval žádné částky a nepodepsal předložené dokumenty. K tomu žalovaný uvedl, že dle svědecké výpovědi P. K. se žalobce účastnil prodeje vozidel společnosti autoDukla s.r.o., vozidla prodával a na základě výdajových dokladů přijímal platby v hotovosti. Některé smlouvy podepsal přímo před P. K. a převzal od něj úhrady za prodaná vozidla a osvědčil tak pravost správcem daně získaných dokladů. Nelze tedy dovodit, že by žalobce kupní smlouvy neviděl, částky neobdržel a podpisy na dokladech nejsou jeho. Rovněž nepředložil žádné důkazní prostředky, kterými by byla tato tvrzení vyvrácena. Žalobce namítal, že nebyl vyslechnut R. F. jednatel autobazaru AUTO JORK s.r.o. K tomu žalovaný uvedl, že i přes opakovanou snahu navrhaného svědka vyslechnout, nebylo možné svědeckou výpověď realizovat. Po opakovaném marném předvolání bylo totiž zjištěno, že R. F. nemá v centrální evidenci obyvatel veden žádný trvalý pobyt, má odhlášen pobyt na území ČR a na území ČR se nezdržuje. Dále namítal, že D. K. z firmy Cherokee Cars s.r.o. Litobratčice popřel jakékoliv obchody s žalobcem. K tomu žalovaný uvedl, že dle účetní D. K. D. K. s žalobcem v letech 2007 a 2008 neobchodoval, ovšem toto zjištění nemělo vliv na hodnocení ostatních důkazních prostředků. Ke svědecké výpovědi P. T. žalovaný konstatoval, že se P. T., brigádník ve společnosti AUTO JORK s.r.o., v autobazaru AUTO JORK s.r.o. pohyboval jen sporadicky a neměl o něm téměř žádné informace. P. T. nebyl o prodeji vozidel

informován a ani neviděl žalobce s vozidly obchodovat. Z toho však nelze usuzovat, že žalobce prodej vozidel ve firmě neprováděl. Svědectví P. T. tedy nepotvrdilo a ani nevyvrátilo uskutečnění prodeje vozidel D. F., brigádník ve společnosti AUTO JORK, s.r.o., sdělil, že se žalobce zabýval v autobazaru AUTO JORK s.r.o. prodejem vozů, ale obchodně s ním nejednal a neúčastnil se žádných obchodních transakcí. Nedovedl uvést, jak konkrétně prodej vozidel probíhal. Znalosti D. F. o tom, co žalobce dělal, byly minimální. Svědectví D. F. nepotvrdilo ani nevyvrátilo uskutečnění prodeje vozidel žalobcem. Z výsledku M. P., jednatele společnosti autoDukla s.r.o., plyne, že obchodní záležitosti byly v kompetenci vedoucího střediska P. K. M. P. se z tohoto důvodu jednání neúčastnil a nebyl přítomen vyplácení finančních částek žalobci včetně podepisování smluv. P. K. byl jako vedoucí odpovědný za obchodní záležitosti, a proto považoval žalovaný jeho svědectví ohledně podepsání předložených smluv, předání hotovosti žalobci včetně potvrzení pravosti kupních smluv a výdajových pokladních dokladů za důležité. Ze svědecké výpovědi M. P. nelze vyvodit závěr, že peníze mu nebyly předány či že žalobce nepodepisoval dokumenty. Žalobce navrhoval vypracování znaleckého posudku k posouzení pravosti jeho podpisu na předmětných dokumentech. Dle svědecké výpovědi P. K. žalobce vozidla společnosti autoDukla s.r.o. prodával, podepisoval přímo před svědkem kupní smlouvy i výdajové pokladní doklady a přijímal platby za prodaná vozidla. Svědek také potvrdil pravost předložených dokumentů. Žalobce měl možnost si znalecký posudek nechat vypracovat sám a předložit jej správci daně při prováděné daňové kontrole. Žalovaný však nemá důvod si znalecký posudek nechávat zpracovávat, neboť věrohodnost výpovědi P. K. nebyla ničím zpochybněna. V rámci doplnění odvolacího řízení uložil žalovaný správci daně doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí o odvolání. Ke zjištění skutečného vlastníka vozidel do doby prodeje žalobcem žalovaný uvedl, že dle získaných údajů z veřejných registrů nelze zjistit předchozího vlastníka předmětných vozidel. Žadatelem o schválení technické způsobilosti dovezených vozidel byla v převážné většině společnost autoDukla s.r.o., tedy osoba, která dle smluv získaných v průběhu kontroly předmětná vozidla od žalobce koupila. Původ vozidel byl, až na pět výjimek, zjištěn z požadované dokumentace. Dále byly prověřeny obchodní vztahy v uvedeném období mezi žalobcem a společností Cherokee cars, s.r.o. a mezi žalobcem a D. K. Z výpovědí jednatele společnosti Cherokee cars, s.r.o., M. H., a D. K., který v roce 2007 podnikal jako fyzická osoba, vyplynulo, že M. H. ani D. K. neuskutečnili obchody přímo s žalobcem. Oba však shodně uvedli, že žalobce měl kontakty s jinými osobami provádějícími nákup a prodej automobilů, a že obchody s vozidly zprostředkovával. Tyto výpovědi tedy potvrdily, že se žalobce zabýval prodejem ojetých vozidel. Správci daně není známo místo pobytu R. F., a tudíž jej nebylo možné vyslechnout. Žalobce přitom nepředložil žádné doklady o nákupu předmětných vozidel, které by uplatnil jako výdaje. S ohledem na lukrativnost nákupu a prodeje vozidel dovezených ze zahraničí by zisk z této činnosti mohl být vyšší než padesát procent, je pro žalobce výhodnější uplatnit výdaje procentem z příjmů.

II. Žaloba

Žalobce namítal, že rozhodnutí by mělo ve smyslu ustanovení § 102 odst. 1 daňového řádu obsahovat důvody rozhodnutí, vypořádání se s námitkami a návrhy daňového subjektu a hodnocení důkazů.

Žalobce popřel, že by se předmětných obchodů účastnil jako prodávající a inkasoval jakékoli částky a podepsal předložené dokumenty. Ze svědecké výpovědi P. K. nevyplývá, že se obchodních transakcí účastnil, jak dovozuje správce daně. V případě R. F. lze spekulovat o tom, proč se již nezdržuje na území ČR. P. T. nikdy neviděl, že žalobce panu K. něco podepsal a ten mu předával peníze. Z výpovědi D. F. je zřejmé, že se žalobce měl v autobazaru zabývat prodejem aut. Ani tento svědek nepotvrdil uzavírání smluv žalobcem a inkasování peněz. Svědek M. P. dle žalobce potvrdil, že vše ohledně prodeje aut bylo v kompetenci pana K. Nepotvrdil předání peněz žalobci či podepisování dokumentů. Provedené dokazování neodpovídá závěrům, které správce daně učinil, neboť klíčového svědka R. F. se nepodařilo vyslechnout a P. K. má pochopitelně zájem na tom, aby správce daně setrval na této konstrukci. Navíc svědci T. a F. potvrdili, že také nějaká auta do Pardubic vozili a rovněž nedostávali žádné dokumenty, tyto taktéž nepodepisovali a neinkasovali žádné peníze. Žalobce od počátku rozporoval skutečnost, že by podpisy na kupních smlouvách a výdajových pokladních dokladech byly jeho pravými podpisy. Správce daně měl nechat zpracovat znalecký posudek z oboru písmoznalectví, specializace ruční písmo, který by tuto skutečnost posoudil. Bez takového důkazu nelze dospět k závěru, že podpisy na předmětných dokumentech patří žalobci a že skutečně předmětné vozy prodal a inkasoval příslušné kupní ceny. Správce daně ani neřešil, zda je žalobce vlastníkem předmětných vozidel a na základě jakých dokladů se tak mělo stát. Prodával-li vozidla v takovém množství, jak je uváděno správcem daně, a inkasoval kupní ceny, pak je nemyslitelné, že by nedisponoval žádnými doklady o nákupu předmětných vozidel, které by uplatnil jako výdaje. Žalobce samozřejmě doklady o nákupu vozidel nedisponuje, neboť nikdy nebyl jejich vlastníkem a nikdy je neprodával.

Dle žalobce je žalovaným zvolená konstrukce výroku jeho rozhodnutí neurčitá a neodpovídá požadavkům na preciznost této části rozhodnutí, přičemž odkazuje na stanovisko rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73. Odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž nenaplnuje všechny požadavky, které na tuto část rozhodnutí kladou příslušná ustanovení daňového řádu. Nebyly totiž dosti přesvědčivě vysvětleny důvody, které žalovaného vedly k napadenému rozhodnutí a chybí taktéž přesvědčivé vypořádání se s jeho návrhy, námitkami a vyjádřeními.

Žalobce dále tvrdí, že v rámci daňového řízení nebyly naplněny základní zásady správy daní dle ustanovení § 5 až § 9 daňového řádu, a to zejména zásada legality, zásada zákonné licence, zásada zdrženlivosti a přiměřenosti, zásada procesní rovnosti, zásada rychlosti, zásada volného hodnocení důkazů, zásada materiální pravdy, zásada oficiality a zásada vyhledávací.

Dále namítal, že nebyly podklady pro rozhodnutí správce daně ani žalovaného shromážděny v dostatečném rozsahu tak, aby těmto orgánům umožňovaly správné a spravedlivé rozhodnutí ve věci. Z dokazování ohledně skutečného vlastníka vozidel do doby jejich údajného prodeje ze strany žalobce nevyplývalo nic, co by jej usvědčovalo. Ze svědeckých výpovědí H. a K. nevyplývalo taktéž nic, co by verzi správce daně podporovalo. Svědci toliko sdělili, že žalobce vozidla nenakupoval, pouze své známé k prodeji nasměroval, byl u koupě jinou osobou přítomen a obchod zprostředkoval. Pokud jde o účetnictví AUTO JORK s.r.o., účetní nebyla ve firmě zaměstnána a pracovala pro firmu

pouze externě a za období roku 2007 není schopna doložit žádné doklady. Nebylo tedy možné u této společnosti získat relevantní informace ohledně nákupu a prodeje vozidel. Nemožnost výsledku svědka R. F. nelze klást k tíži žalobce. Žalobce od počátku rozporoval, že by podpisy na kupních smlouvách a výdajových pokladních dokladech byly jeho pravými podpisy.

K důkazu navrhuje výslech svědka R. F. a taktéž vypracování znaleckého posudku z oboru písmoznalectví, specializace ruční písmo, který by posoudil podpisy na předmětných kupních smlouvách a výdajových dokladech. Dle něj je znalecký posudek pro danou věc zásadní, přičemž sám na něj nemůže dosáhnout, neboť nedisponuje potřebnými podklady a správní orgány jej odmítají. Žalobce se tedy dostává do situace, kdy svá tvrzení nemůže objektivně prokázat z důvodu odmítavého postoje rozhodujícího orgánu, a nemůže se tedy náležitě hájit. Bylo-li by možné nechat zpracovat znalecký posudek bez nutné součinnosti správního orgánu k zajištění materiálů, pak by jeho nepředložením žalobce neunesl své důkazní břemeno. To však není posuzovaný případ.

Dle žalobce obecné soudy v průběhu řízení pochybily, v důsledku čehož byla porušena základní práva stěžovatele, a to práva zakotvená v čl. 1. čl. 2 odst. 2, 3, čl. 4. odst. 1, čl. 11 odst. 5, čl. 37 odst. 3 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“) a v čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

III. Vyjádření žalovaného

Dle žalovaného předložené napadené rozhodnutí obsahuje náležité odůvodnění, neboť je zde popsáno, které skutečnosti byly na základě konkrétních důkazů (zejména svědecké výpovědi P. K., předložených kupních smluv a výdajových pokladních dokladů) zjištěny, a proč jiným důkazům (sdělení účetní D. K., svědecké výpovědi P. T., D. F., M. P., M. H. a D. K.) správce daně nepřisvědčil shodnou vypovídací hodnotu a tyto nevzal za primární základ skutkových zjištění. Žalovaný dále poukazuje na skutečnost, že otázce prošetření skutečného vlastníka vozidel byla předmětem doplnění odvolacího řízení. Nebylo však možné zjistit, kdo byl skutečným vlastníkem předmětných vozidel a s tímto výsledkem byl žalobcem seznámen.

IV. Jednání před soudem

Žalobce u jednání především uvedl obdobné skutečnosti jako v žalobě. Zdůraznil, že v průběhu daňového řízení mělo být provedeno dokazování znaleckým posudkem. Žalobce jej navrhoval, avšak sám nedisponoval materiály, které měly být posuzovány (doklady a smlouvy). Byl připraven poskytnout srovnávací materiál, vzorky písma apod.

Žalovaný u jednání především uvedl obdobné skutečnosti jako v napadeném rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Zdůraznil, že žalobce si mohl znalecký posudek vypracovat sám a předložit jej žalovanému. Žalovaný nepřistoupil k jeho provedení, neboť skutkový stav považoval za prokázány výsledky svědků a jinými skutečnostmi patrnými ze správního spisu.

Při jednání byl zamítnut návrh na provedení dokazování znaleckým posudkem a výslechem svědka F.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že na základě informací poskytnutých Finančním úřadem v Pardubicích zaslal správce daně žalobci výzvu k podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007. Žalobce vykázal v daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za předmětné zdaňovací období dle ustanovení § 7 zákona o daních z příjmů ve výši 0 Kč. Sdělil, že v roce 2007 nevykonával žádnou činnost na základě živnostenského oprávnění ani jinou činnost. Dne 24. 8. 2011 bylo vystaveno dožádání ve věci daně z příjmů fyzických osob dle ustanovení § 17 odst. 1 daňového řádu, č. j. 210171/11/291933704077, ve kterém správce daně zažádal o provedení místního šetření u daňového subjektu autoDukla, s.r.o. se sídlem v Pardubicích za účelem ofocení kupních smluv, které byly uzavřeny v roce 2007 mezi žalobcem jako prodávajícím a společností autoDukla, s.r.o. jako kupujícím. Rovněž požadoval oznámení toho, zda částky za prodaná vozidla byly uhrazeny převodem z účtu nebo v hotovosti a taktéž zda existují doklady o zaplacení částek v hotovosti, případně i kopie těchto dokladů. Dne 26. 9. 2011 byla správci daně doručena odpověď na dožádání, č. j. 259056/11, kdy byly zaslány kopie 32 kupních smluv včetně kopií dokladů o jejich úhradě. Správce daně následně dne 9. 11. 2011 zahájil u žalobce protokolem o zahájení daňové kontroly č. j. 284425/11/291933704077, daňovou kontrolu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2007. Dle zprávy o daňové kontrole ze dne 12. 6. 2013, č. j. 110880/13/3004-05403-704077, důvodem pro doměření daně z příjmů fyzických osob za kontrolované zdaňovací období byla skutečnost, že žalobce nezahrnul do příjmů ke zdanění veškeré příjmy, které dosáhl ze své podnikatelské činnosti. Na základě výsledku daňové kontroly doměřil správce daně žalobci dodatečným platebním výměrem dan z příjmů fyzických osob za uvedené zdaňovací období, a to v celkové výši 1.160.572 Kč a současně mu sdělil předpis penále v celkové výši 232.114 Kč.

Žalobce namítal absenci zákonných náležitostí dodatečného platebního výměru. Dle názoru soudu v posuzovaném případě nelze aplikovat ustanovení § 102 odst. 3 a 4 daňového řádu, neboť proběhla daňová kontrola. O výsledku daňové kontroly sepsal správce daně zprávu o kontrole, která kromě jiného obsahuje hodnocení důkazů zjištěných v jejím průběhu a taktéž odkaz na veškeré úkony, které v rámci daňové kontroly proběhly. Dle ustanovení § 147 odst. 4 daňového řádu dojde-li ke stanovení daně výlučně na základě výsledku daňové kontroly (což dopadá na případ žalobce), považuje se za odůvodnění zpráva o daňové

kontrole. O výsledku daňové kontroly sepíše správce daně zprávu o kontrole, která obsahuje kromě jiného hodnocení důkazů zjištěných v jejím průběhu, jakož i odkaz na veškeré úkony, které v rámci daňové kontroly proběhly, tedy již není nutno dodatečný platební výměr zvlášť odůvodňovat. Proběhlé úkony ke stanovení konkrétní výše daně jsou totiž již obsaženy ve zprávě o daňové kontrole. Zpráva o daňové kontrole tedy nutně tvoří součást rozhodnutí o doměření daně, neboť pouze v ní jsou obsaženy důvody, které správce daně vedly k výroku předmětného rozhodnutí. Soud tedy shrnuje, že zpráva o daňové kontrole tvoří nezbytnou součást dodatečných platebních výměrů, neboť v ní jsou obsaženy veškeré důvody k vydání platebních výměrů. Jedná se tedy o dvě navzájem se doplňující části jednoho celku, které jsou v souladu a je nutné je takto též posuzovat. Namítá-li žalobce absenci odůvodnění dodatečných platebních výměrů, pak není jeho argumentace správná, neboť dostatečné zdůvodnění rozhodnutí správce daně je zřetelně a jasně uvedeno ve zprávě o daňové kontrole. V dodatečném platebním výměru byl mj. na straně 2 v části „Odůvodnění“ uveden výslovný odkaz na příslušnou zprávu o daňové kontrole ze dne 12. 6. 2013, č. j. 110880/13/3004-05403-704077. Správce daně tak postupoval zcela v souladu se zákonnou úpravou (k tomu viz nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2001, sp. zn. IV. ÚS 121/01).

Žalobce dále namítal, že konstrukce výroku napadeného rozhodnutí je neurčitá a neodpovídá požadavkům na preciznost této části rozhodnutí. Dle názoru soudu výrok napadeného rozhodnutí zcela naplňuje náležitosti vyjmenované v ustanovení § 102 odst. 1 daňového řádu. Obsahuje totiž, jak uvedení relevantních právních předpisů, podle nichž bylo žalovaným v předmětné věci rozhodováno, tak i označení odvoláním napadeného rozhodnutí včetně konkrétní identifikace platební povinnosti žalobce a taktéž informaci o tom, jak žalovaný o podaném odvolání rozhodl. Zdejší soud neshledal výrok napadeného ani prvostupňového rozhodnutí neurčitým či nedostatečně precizním, když tento zcela splňuje všechny zákonné požadavky a je z něj zcela zřetelně seznatelné, jak žalovaný rozhodl (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 230/02). Výrok rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí rovněž zcela odpovídá náležitostem ustanovení § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Zdejšímu soudu tedy není z obsahu žaloby jasné, v čem konkrétně žalobce spatřuje neurčitost a nepreciznost výroku napadeného rozhodnutí. Ani této námitce soud nepřisvědčil. Soud nadto k věci poznamenává, že pro oblast správního trestání skutečně platí nezbytnost úplné specifikace přestupku, jiného správního deliktu či disciplinárního deliktu (specifikace z hlediska věcného, časového a místního) v samotném výroku rozhodnutí, neboť z něj musí být patrné, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena. V posuzovaném případě se však nejedná o oblast správního trestání, neboť prvostupňové rozhodnutí nebylo vydáno z důvodu správního deliktu, nýbrž z důvodu nezahrnutí do příjmů ke zdanění veškeré příjmy dosažené žalobcem z jeho podnikatelské činnosti. Pokud tedy žalobce na podporu svého tvrzení odkazoval na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, pak jeho odkaz není příhodný.

K námitce týkající se rozsahu dokazování se zdejší soud vyjadřuje následovně.

Podle ustanovení § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt *všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový*

subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.

Podle ustanovení § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje *skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.*

V rámci daňové kontroly správce daně žalobce vyzval k předložení důkazních prostředků, které by jednoznačně rozptýlily oprávněné pochybnosti správce daně týkající se skutečnosti, že nezahrnul do jím podaného daňového přiznání veškeré zdanitelné příjmy, kterých dosáhl v rámci své podnikatelské činnosti. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že správce daně je s ohledem na koncepci důkazního břemene daňového subjektu oprávněn v rámci daňové kontroly vyzvat daňový subjekt k prokázání jeho tvrzení.

Důkazní povinnost daňového subjektu v daňovém řízení byla opakovaně vyložena judikaturou Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že dokazování v průběhu daňového řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, nýbrž na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí; neunesení důkazního břemene daňovým subjektem neznamená, že správce daně má povinnosti relevantní důkazy sám vyhledávat (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, sp. zn. 1 Afs 54/2004, publ. pod č. 1022/2007 Sb. NSS, ze dne 28. 4. 2005, sp. zn. 5 Afs 147/2004, publ. pod č. 618/20085 Sb. NSS, a ze dne 14. 7. 2008, sp. zn. 8 Afs 70/2007). Ústavní soud k tomu dále doplnil, že správce daně není oprávněn vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoli, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/1995, č. 133/1996 Sb.). V daňovém řízení tedy stíhá břemeno tvrzení a navazující břemeno důkazní daňový subjekt. To znamená, že je na daňovém subjektu, aby prokázal skutečnosti, které tvrdí správci daně ve svém daňovém přiznání. Žalobce tedy jako daňový subjekt musel zvolit vhodné důkazní prostředky k tomu, aby rozhodné skutečnosti správci daně prokázal. V tomto směru soud odkazuje na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, sp. zn. 5 Afs 70/2005, podle něhož: „...*Důkazním břemenem se obecně rozumí procesní odpovědnost účastníka řízení za to, že za řízení nebyla prokázána jeho tvrzení a že z tohoto důvodu muselo být rozhodnuto o věci samé v jeho neprospěch. Protože mezi správcem daně a daňovým subjektem neexistuje rovné postavení, zákon o správě daní a poplatků rozložil důkazní břemeno v daňovém řízení a zcela jednoznačně vymezuje ohledně jakých skutečností tíží důkazní břemeno daňový subjekt ... a ohledně kterých skutečností tato povinnost prokazovat existenci relevantních tvrzení stíhá správce daně ... Přitom je nutno při vymezení rozsahu prokazovaných skutečností brát v potaz, že § 31 odst. 9 (předchozího daňového řádu) nedává správci daně oprávnění vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoli, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí daňový subjekt sám. Důkazní břemeno tedy není „putovním“ instrumentem, který by bylo ohledně zákonem stanovených skutečností možno libovolně a nahodile přenášet kdykoli v řízení z daňového subjektu na správce daně a naopak...*“

Pravidlo, že v daňovém řízení spočívá důkazní břemeno na daňovém subjektu, má některé výjimky. Pro posuzovaný případ je relevantní výjimka obsažena ve výše citovaném

ustanovení § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, přičemž dále dle ustanovení § 8 odst. 1 daňového řádu platí, že *správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy, každý důkaz posuzuje jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.*

Zdejší soud dále taktéž vychází z toho, že: „*Správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem. Pokud tedy správce daně zjistí některou skutečnost, která zpochybňuje údaje uvedené daňovým subjektem, přechází důkazní povinnost na daňový subjekt a ten je povinen navrhnout či označit důkazy, které správcem daně zpochybněné tvrzení prokáží...*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2005, sp. zn. 4 As 1/2003, publ. pod č. 542/2005 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, sp. zn. 3 Afs 12/2003, publ. pod č. 666/2005 Sb. NSS).

Takto provedená právní úprava vytváří vyvážený komplex povinností tvrzení a povinností důkazní mezi daňovým subjektem a správcem daně. Daňový subjekt tak má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti relevantní pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení pak vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného. Závěrem tedy soud shrnuje, že správce daně je povinen v případě v případě pochybností prokázat existenci vážných a důvodných pochyb o souladu tvrzení žalobce se skutečností (vyplývající z ustanovení § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu). Pokud tedy správce daně důvodně zpochybní tvrzení žalobce, tedy unese své důkazní břemeno dle předmětného ustanovení daňového řádu, leží na daňovém subjektu důkazní břemeno tak, aby pochybnosti správce daně vyvrátil a prokázal pravdivost svých tvrzení dalšími důkazy.

V posuzovaném případě správce daně unesl své důkazní břemeno, neboť prokázal, že o souladu tvrzení žalobce ve vztahu ke sporné obchodní transakci jsou pochybnosti. Tyto pochybnosti vyvstaly především na základě podkladů, jež byly správcem daně na základě dožádání ve věci daně z příjmů fyzických osob dle ustanovení § 17 odst. 1 daňového řádu poskytnuty Finančním úřadem v Pardubicích, přičemž se jednalo o celkem 32 kupních smluv za prodej automobilů v celkové výši 7.578.500 Kč, které byly uzavřeny v roce 2007 mezi žalobcem jakožto prodávajícím a společností autoDukla s.r.o. jakožto kupujícím. Dále se jednalo o výdajové pokladní doklady s těmito kupními smlouvami korespondujícími, přičemž je podepsal žalobce. Správce daně na základě těchto podkladů pojal pochybnost o správnosti a věrohodnosti tvrzení žalobce a důkazní povinnost přešla na něj. Byl povinen navrhnout či označit důkazy, které měly správcem daně zpochybněné tvrzení prokázat.

Jde-li o jiné důkazní prostředky než listinné pak správce daně vycházel především ze svědeckých výpovědí pana K. ze dne 10. 1. 2012 a 7. 11. 2012. Z nich je patrné, že se žalobce účastnil prodeje předmětných vozidel společnosti autoDukla s.r.o., vozidla prodával na základě kupních smluv a na základě výdajových pokladních dokladů, rovněž přijímal platby v hotovosti. Svědek i osvědčil pravost konkrétních předložených smluv, které osobně převzal od žalobce. Smlouvy žalobce před svědkem i podepisoval. Správce daně dále vyslechl žalobcem navrhovaného svědka pana T. Z jeho výpovědi vyplynulo, že pro společnost AUTO JORK s.r.o. pracoval pouze brigádně, přičemž jeho výslech nepřinesl bližší podrobnosti o skutkovém stavu věci, neboť svědek neměl žádné informace o společnosti AUTO JORK s.r.o.

a v této se pohyboval pouze sporadicky. Svědectví pana T. tedy nepotvrdilo ani nevyvrátilo tvrzení žalobce. Dále správce daně na návrh žalobce vyslechl pana F., který u téže společnosti pracoval jako brigádník. Svědek vypověděl, že se žalobce zabýval v tomto autobazaru prodejem vozů, ale obchodně s ním nejednal a žádných obchodních transakcí se nezúčastnil. Nemůže proto ani sdělit, jak prodej vozidel probíhal. Ani toto svědectví tedy nepotvrdilo ani nevyvrátilo tvrzení žalobce. Dále správce daně provedl na návrh žalobce výslech svědka pana P., jednatele společnosti autoDukla s.r.o. Svědek uvedl, že veškeré obchodní záležitosti byly v kompetenci pana K., přičemž pan P. se těchto jednání neúčastnil a nebyl tedy ani přítomen vyplácení finančních částek žalobci včetně podepisování smluv. Z této svědecké výpovědi tudíž neplynou bližší podrobnosti o skutkovém stavu věci a nelze z ní bez dalšího dovodit, že žalobce kupní smlouvy nepodepisoval a nepřijímal za předmětná vozidla peníze v hotovosti. Dále v průběhu daňového řízení proběhly výslechy svědků pana H., jednatele společnosti Cherokee Cars s.r.o., a pana K., který v roce 2007 podnikal jako fyzická osoba. Oba svědci uvedli, že obchody přímo se žalobcem neuskutečnili. Rovněž však uvedli, že žalobce měl kontakty s jinými osobami provádějícími nákup a prodej automobilů a obchody zprostředkovával. Správce daně proto dospěl k závěru, že žalobce se zabýval prodejem ojetých vozidel. V této souvislosti soud připomíná, že hodnocení věrohodnosti svědecké výpovědi je součástí práva správce daně na hodnocení důkazů ve smyslu § 8 odst. 1 daňového řádu. Podle tohoto ustanovení správce daně hodnotí důkazy podle své vlastní úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Je to tedy správce daně, kdo posuzuje v první řadě, který důkazní prostředek má hodnotu důkazu a který také hodnotí jeho věrohodnost. Ostatně jak již vyslovil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 19. 7. 2006, č. j. 2 Afs 83/2005 – 72: *„...při hodnocení dokazování je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Hodnocení důkazů však musí vycházet ze všech skutečností, které z daných důkazů plynou, přičemž nelze vyjmout pouze určité části důkazů a z těch vyvodit skutkové závěry obecné, zejména ne za situace, kdy všechny důkazy (nebo i jejich jednotlivé komponenty) nejsou jednoznačné, či jsou dokonce protikladné. V takovém případě je jediným východiskem zhodnotit veškeré skutečnosti, které se z daných důkazů podávají (...).* Soud tedy musí přisvědčit závěrům žalovaného, že výpověď žalobcem navržených svědků nepotvrdila jeho tvrzení, že se žádných obchodních transakcí v předmětném období neúčastnil. Ani jeden z navržených svědků totiž nebyl obeznámen s chodem autobazaru autoDukla s.r.o. či s obchodní činností žalobce a žádný ze svědků nadto neuvedl žádné související skutečnosti, které by svědčily o pravdivosti tvrzení žalobce a vyvrátily by tedy důvodné pochybnosti žalovaného, resp. správce daně.

Jde-li o namítanou vadu při dokazování, tj. nevyslechnutí svědka R. F., jednatele společnosti AUTO JORK s.r.o., tak ani tu soud neshledal důvodnou. Z protokolu o ústním jednání ze dne 28. 11. 2012, č. j. 331385/12/291933704077 plyne, že žalobce navrhl svědeckou výslech pana F. Nesplnil však přitom svou povinnost vyplývající z ustanovení § 92 odst. 5 daňového řádu, neboť o této osobě nesdělil dostatek údajů. Správce daně zaslal dne 10. 1. 2012 panu F. předvolání k podání svědecké výpovědi na adresu trvalého bydliště, C. 1062/33, B. Na vrácené doručence byla poštovní doručovací službou vyznačena doručovací adresa pana F., B. 988, M. Na tuto adresu bylo dne 6. 2. 2012 opětovně předvolání odesláno, avšak ani zde jej svědek nepřevzal. Správce daně dále zjistil, že se pan F. v místě svého trvalého bydliště nezdržuje a dle vyjádření poštovní doručovatelky se na adrese v M. nachází

pouze oplocený pozemek se schránkou na plotě. Dne 29. 2. 2012 bylo provedeno místní šetření v autobazaru Auto Jork s.r.o. v Modřicích. Bylo zjištěno, že objekt, ve kterém měl pan F. autobazar, má od 8. 2. 2012 v pronájmu jiná firma. Z evidence obyvatel bylo správcem daně zjištěno, že tento nemá v evidenci veden žádný trvalý pobyt. Od 6. 2. 2012 má odhlášen pobyt v České republice a na jejím území se nezdržuje. Ani dotazem na stránkách Ministerstva vnitra – pátrání po osobách, nebyl k jeho osobě zjištěn žádný záznam. Dle názoru soudu správce daně vyvinul velmi aktivní snahu k tomu, aby mohla být svědecká výpověď uskutečněna. Skutečnost, že v průběhu daňového řízení nebylo možné vzhledem k nekontaktnosti a neznámému pobytu pana F. vyslechnout, nelze klást k tíži správce daně, neboť tento výslech svědka nemohl být realizován pro okolnosti na správci daně nezávislé. Žalobce při jednání neuvedl, že by bylo známo místo pobytu svědka a změnily se proto okolnosti, za nichž byl předvolán správcem daně. Soud proto ani nemohl tento důkaz provést, když již správce daně předtím bezvýsledně vyčerpal možnost zjištění aktuálního pobytu svědka.

Správce daně rovněž prověřil odvolací námitky žalobce týkající se zjištění skutečného vlastníka předmětných vozidel do doby jejich prodeje žalobcem a původu vozidel. Správce daně vydal dne 27. 3. 2014 výzvu k poskytnutí informací ohledně dovozové dokumentace předmětných vozidel, č. j. 1365331/14/3004-05403-704077, na Městský úřad v Pardubicích, Odbor dopravy, neboť zde byla vozidla schvalována pro provoz na území České republiky. Z odpovědi na tuto výzvu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 1889786/14, vyplynulo, že původ vozidel je uveden v žádosti o schválení technické způsobilosti a v doložených zahraničních technických průkazech nejsou ve většině případů uvedeni skuteční vlastníci vozidel. Nelze tedy zjistit předchozího vlastníka předmětných vozidel, neboť zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, neukládá povinnost předkládat kupní smlouvy ani faktury o nákupu vozidla. Z odpovědi Městského úřadu v Pardubicích, Odboru dopravy plyne, že žadatelem o schválení technické způsobilosti dovezených vozidel byla v převážné většině společnost autoDukla s.r.o., tj. společnost, která dle smluv získaných v průběhu kontroly figurovala jako kupující. Mimo 5 případů byl zjištěn i původ vozidel. Jednalo o vozidla z Itálie a Rakouska. Ani z těchto získaných údajů však nebylo možné zjistit konkrétního původního majitele předmětných vozidel do doby jejich prodeje a podpořit tak tvrzení žalobce, že nebyl původním vlastníkem předmětných vozidel před jejich prodejem společností autoDukla s.r.o.

Soud dále neshledal důvodnou námitku žalobce, že správce daně měl nechat zpracovat znalecký posudek z oboru písmoznalectví, specializace ruční písmo, který by posoudil, zda podpisy na všech předmětných kupních smlouvách a výdajových dokladech jsou jeho pravými podpisy. Soud v tomto směru odkazuje na ustanovení § 92 odst. 1 daňového řádu, dle kterého dokazování provádí správce daně, a taktéž na odst. 2 téhož ustanovení, dle kterého správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji. To však neznamená, že daňové řízení je ovládáno zásadou vyšetřovací. Naopak prioritní je povinnost daňového subjektu dle ustanovení § 92 odst. 3 daňového řádu, tedy prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. V posuzované věci důkazní břemeno nestíhalo správce daně, který proto nemusel sám ze své aktivity nařizovat provedení znaleckého posudku (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2007, č. j.

8 Afs 165/2005-67). Správce daně měl ve vztahu k posouzení pravosti podpisů žalobce na kupních smlouvách a výdajových dokladech k dispozici výpověď svědka pana K., z níž vyplývalo, že žalobce skutečně tyto kupní smlouvy a výdajové doklady jako osoba prodávající podepsal a předmětných obchodních transakcí se účastnil. Správce daně tedy neměl důvod nechávat si zpracovat znalecký posudek, neboť věrohodnost výpovědi svědka pana K. nebyla ničím zpochybněna a ani žalobce nepředložil ani nenavrhl žádné důkazy, které by věrohodnost tohoto svědka zpochybnily. Povinnost vypracování znaleckého posudku z oboru písmoznalectví k prokázání skutečnosti, že kupní smlouvy se společností autoDukla s.r.o. žalobce nepodepsal, tedy stíhala žalobce, který měl možnost tento předložit, aby vyvrátil důkazy získané správcem daně o uzavření předmětných kupních smluv. Žalobce argumentoval i tím, že bylo-li by v jeho moci nechat si zpracovat znalecký posudek bez součinnosti správce daně či žalovaného při zajištění materiálu potřebnému ke znaleckému zkoumání, tak by si jej jistě opatřil. Namítal, že mu správce daně dostatečně nevyšel vstříc. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Tvzení žalobce, které ve své žalobě uvádí, není předně v souladu s obsahem správního spisu. Ve správním spise nebyl nalezen žádný záznam o tom, že by žalobce v průběhu daňového řízení požádal správce daně či žalovaného o součinnost k zajištění vypracování znaleckého posudku, tedy především o poskytnutí předmětných smluv a pokladních dokladů k přezkoumání pravosti jeho podpisu. Za této situace tedy nelze správci daně za žádných okolností přičítat k tíži tuto neznalost, liknavost a pasivitu žalobce, který nevyvinul žádnou aktivní snahu navrhnout a doložit znalecký posudek za účelem prokázání pravdivosti a věrohodnosti jeho tvrzení. Měl-li by skutečně zájem nechat si zpracovat znalecký posudek a následně jej doložit, jistě by požádal o poskytnutí nezbytných materiálů k jeho vypracování. Toliko v případě, pokud by této žádosti správce daně nevyhověl, šlo by poukazovat na nesprávný postup správce daně a případné znemožnění unesení důkazního břemene žalobcem. V posuzovaném případě taková situace nenastala, neboť žalobce nevyvinul snahu nechat znalecký posudek vypracovat a sám tedy zcela dobrovolně nevyužil plně svých práv. Z obdobných důvodů ani soud neprováděl dokazování znaleckým posudkem.

Žádný z provedených výsledků svědků a ani ostatních důkazů tedy neprokázal tvrzení žalobce o jeho nulových příjmech a ani nevyvrátil pochybnost správce daně o tom, že uskutečnil prodej vozidel. Na žalobce tedy přešlo důkazní břemeno z důvodu pochybností správce daně vzniknuvších na základě výpovědi pana K. a taktéž doložených kupních smluv a výdajových pokladních dokladů, ve kterých vystupoval coby prodejce vozů. Tyto nesrovnalosti měl žalobce možnost vyjasnit, a to předložením důkazních prostředků, které by jasně prokázaly, že se žalobce předmětných obchodních transakcí neúčastnil. Dle názoru soudu se správci daně podařilo unést důkazní břemeno ve smyslu ustanovení § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, když k vyvstanuvším pochybnostem shromáždil dostatek důkazů. Ve shodě se správcem daně i žalovaným soud dospěl k závěru, že žalobce neunesl svou část důkazního břemene ohledně prokázání svých tvrzení, že se neúčastnil prodeje předmětných vozidel a v daném období tedy neměl žádné zdanitelné příjmy. Tyto závěry přitom správce daně i žalovaný dostatečným způsobem odůvodnili. Důkazy přitom hodnotili každý jednotlivě i v jejich vzájemných souvislostech. Je zřejmé, jakými úvahami se žalovaný, resp. správce daně, řídil při hodnocení jednotlivých důkazních prostředků a důkazů z nich vzešlých. Z napadeného i prvostupňového rozhodnutí je zcela srozumitelné, jaké skutečnosti byly zjištěny, jak byly důkazy zhodnoceny, přičemž bylo rovněž zdůvodněno, proč žalovaný,

resp. správce daně, některým důkazům nepřisvědčil vypovídací hodnotu. Nelze proto přisvědčit jeho námitce, že provedené dokazování neodpovídá závěrům správce daně resp. žalovaného.

Žalobce namítal, že žalovaný nepřesvědčivě vysvětlil důvody, které jej vedly k napadenému rozhodnutí, a taktéž se nepřesvědčivě vypořádal s jeho návrhy, námitkami a vyjádřeními. Soud uvádí, že žalovanému žádný právní předpis nestanoví povinnost vypořádávat námitky ve stejné struktuře, v jaké podal žalobce odvolání či jednotlivé námitky. Nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž z odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2009, č. j. 7 Afs 107/2009-166). Žádnou takovou vadu však napadené rozhodnutí nevykazuje. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečně srozumitelné a současně jsou z něj seznatelné úvahy, jimiž se žalovaný řídil, a obsahuje vypořádání odvolacích námitek. Zdejší soud má rovněž za to, že žalovaný jasně a důkladně zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí. Soud tedy i tuto námitku žalobce vyhodnotil jako nedůvodnou.

Žalobce dále namítal nenaplnění základních zásad správy daně, vyplývajících z ustanovení § 5 až 9 daňového řádu, zejména zásady zákonnosti, zásady legální licence, zásady zdrženlivosti a přiměřenosti, zásady procesní rovnosti, zásady rychlosti, zásady volného hodnocení důkazů, zásady materiální pravdy, zásady oficiality a zásady vyhledávací. Tuto námitku však žalobce nijak blíže nespecifikoval a ani neuvedl, jakými konkrétními kroky správce daně, resp. žalovaného, mělo dojít k porušení citovaných ustanovení, tedy v čem konkrétně je nenaplnění předmětných zásad v nyní řešeném případě spatřováno. Pouhé obecné odkazování na základní zásady správy daně a jejich vysvětlení bez uvedené jakéhokoliv konkrétního porušení ve vztahu k nyní projednávané věci způsobuje neprojednatelnost žalobní námitky. Z obsahu žalobního podání ovšem vyplývá, že se námitka vztahuje k především k procesu dokazování a hodnocení důkazů, čímž se soud podrobně zabýval již výše v textu tohoto rozhodnutí.

Námitka žalobce uvádějící, že v důsledku pochybení obecných soudů v průběhu řízení byla porušena základní práva stěžovatele vyplývající z čl. 1, čl. 2 odst. 2 a 3, čl. 4 odst. 1, článku 11 odst. 5, čl. 37 odst. 3 a čl. 38 odst. 3 LZPS a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je pro svoji nekonkrétnost neprojednatelná. V žalobě musí žalobce uvést ve lhůtě pro podání žaloby skutkové námitky výslovně a konkrétně, nestačí pouhý odkaz na jednotlivá ustanovení. V čem konkrétně spočívalo namítané pochybení (nadto obecných soudů a nikoliv správních orgánů) však není žalobcem v jeho žalobě nikterak specifikováno. Soud však shodně jako u předcházející námitky podotýká, že z celkového obsahu žalobního podání lze seznat, že se i tato námitka vztahuje k procesu dokazování a hodnocení důkazů ze strany správních orgánů, čímž se zdejší soud již zabýval výše v textu tohoto rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že postup správních orgánů byl zcela správný a zákonný.

VI. Závěr a náklady řízení

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. 11. 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu